EILEEN COOK

SE ZASTÍ

EILEEN COOK

SE ZÁŠTÍ

KNIHY OMEGA

Copyright © 2016 by Eileen Cook

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Bohuslava Nováková, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-401-8 (pdf)

EILEEN COOK

SE ZÁŠTÍ

Přeložila: Bohuslava Nováková

Mým prarodičům,
od kterých jsem se naučila
mít ráda dobré příběhy

KAPITOLA PRVNÍ

Píp. Píp. Píp. Píp.

Nejsem žádné ranní ptáče. To je slabé slovo.

Nedařilo se mi posbírat dost energie na to, abych natáhla ruku a vypnula budík. Zatáhla jsem za přikrývku. Připadala mi divná. Kousavá. Tenká.

Tohle není má postel.

To zjištění mě znepokojilo. Asi jsem přespala jinde. Doufala jsem, že jsem nezapomněla zavolat mámě. Pocítila jsem příval obav. Jestli ne, budu mít zasraně velkej průšvih, že jsem nedorazila domů. Už tak je vytočená kvůli…

Měla jsem okno. Nemohla jsem si vybavit, proč je na mě naštvaná. Pamatuji si, že jsme se kvůli tomu hádaly. Práskla jsem dveřmi a máma vyhrožovala, že je sundá z pantů, jestli to udělám znovu. Důvod pro hádku se ale vytratil.

Přišlo mi, že ho mám na jazyku, ale nemohla jsem na něj přijít. Pokaždé když jsem se na něj zaměřila, mi vyklouzl. Hledala jsem ho v zapadlých zákoutích své mysli. Zmizel.

Píp. Píp. Píp. Píp.

Příšerně otravný budík. Zněl tlumeně, pomalé tiché pípání, které ale bylo dost hlasité na to, aby ho nešlo ignorovat. Chtěla jsem zase usnout.

Byla jsem vyčerpaná. Dokonce i moje kůže byla unavená, jako by byla vytahaná.

Polkla jsem a zarazilo mě, jak sucho mám v krku. *Nepamatuji si, že bych včera pařila. Co jsem sakra pila?* Žaludek mi udělal

kotrmelec. Soustředila jsem se na to, abych se nepozvracela. Simone mě zřejmě přesvědčila, abychom si daly panáky. Byla královnou špatných rozhodnutí. Namlouvala jsem si, že se nebojím, ale bylo zvláštní, že jsem si nemohla vzpomenout. Nejen zvláštní, děsivé. Co když mi někdo něco podstrčil? Máma mi poslala článek o rohypnolu a já obracela oči v sloup a myslela si, že se zbytečně strachuje kvůli něčemu, co se nestane, ale teď se to nezdálo tak hloupé.

Nešil. Jsi v pohodě. Jen zjisti, kde jsi.

Přinutila jsem se otevřít oči. Připadaly mi hrubé, jako bych je vyválela v písku, než jsem si je dala zpátky do očních důlků. Místnost byla příliš osvícená. Těžko se dalo něco rozeznat. Bylo tu okno s vytaženými žaluziemi, kterým dovnitř proudilo jasné světlo. Jako by bylo poledne a ne brzo ráno.

Píp. Píp. Píp. Píp.

Otočila jsem k budíku hlavu, ale jakmile jsem se pohnula, mozkem mi projela bolest, jako by jím projela zubařská vrtačka. Zasténala jsem a okolí se rozmazalo.

Zamrkala jsem a uvědomila si, že nejde o budík. Šlo o nějaký přístroj. Připojili ho ke mně plastovou hadičkou, která vedla podél rámu postele k jehle zapíchnuté do hřbetu mé ruky. Jehla byla přichycená průhlednou páskou, která mi na kůži dělala vrásky, takže ruka vypadala staře.

Ocitla jsem v nemocnici.

Na okamžik se mi zastavilo srdce. Přihodilo se něco zlého. Dost zlého na to, abych skončila v nemocnici.

„Zůstaneš tu tentokrát s námi?“

Velmi pomalu jsem se otočila ve snaze zamezit té bolesti v hlavě. Nakláněla se nade mnou žena. Měla na sobě zářivě žlutou

sesterskou uniformu. Kolem krku jí visel stetoskop. Vypadal skoro jako – to slovo mi vypadlo. Bylo pryč. Snažila jsem se soustředit, vypadal jako – plaz. Nebylo to ono, ale nemohla jsem na ně přijít. Z přemýšlení mě začala hlava bolet ještě víc. Otevřela jsem pusu, abych se jí zeptala na to správné slovo, ale nevydala jsem ani hlásku. Srdce mi bušilo a svírala jsem ruce v pěst.

„Uklidni se," řekla. Přitiskla mi svou chladnou ruku na čelo. „Jsi v pořádku."

Poznala jsem, že na téhle situaci není v pořádku nic, ale nechtěla jsem působit problémy. Zdála se moc milá. Bylo jí to vidět na očích. To je jedna z mých schopností. Odhadnout někoho podle očí. Okno do duše, jak by řekl můj dobrej kámoš Bill Shakespeare. Loni jsem o tom citátu napsala esej a vyhrála s ní od školního okrsku cenu. Měla hodnotu jen padesáti dvou dolarů a dostala jsem k ní certifikát „k zarámování". Dělala jsem, že o nic nejde, ale ve skutečnosti jsem na to byla pyšná.

„… jsi?"

Zamrkala jsem. Uteklo mi, co říkala. Začervenala jsem se. Bude si myslet, že jsem nevychovaná. Zírala na mě a čekala odpověď. Znovu jsem polkla. Za jednu z těch vychlazených orosených lahví vody z automatu u tělocvičny bych dala duši.

„Dobře, zkusíme něco jiného. Víš, jak se jmenuješ?" zeptala se.

Dělala si legraci? Jestli vím, jak se jmenuji. Neví, s kým mluví? S držitelkou prospěchového stipendia. Premiantkou v hodinách chemie paní Harmerové, což je poprvé v historii školy, kdy se to někomu podařilo. Šampionkou v celostátních debatních soutěžích, *a* téměř jasnou volbou při výběru nejlepšího žáka ročníku, tedy pokud mě nepředběhne Eugene Choo. Ne, že bych chtěla, aby propadl, ale nebudu se utápět v slzách, když občas dostane místo jedničky dvojku.

Vím, jak se jmenuji? S přehledem.

„Jill," zaskřehotala jsem. Můj hlas zněl jako bych kouřila několik krabiček denně a kloktala štěrk.

Žena se široce usmála a já ucítila ten nesmyslný příval hrdosti, který jsem pociťovala vždycky, když jsem odpověděla správně. Vážně budu muset něco udělat s tím, jak se snažím každému zavděčit. Člověk by si myslel, že nebudu pořád potřebovat o něčem ujišťovat. Simone do mě kvůli tomu pořád rýpe.

Simone se zblázní až uslyší, že jsem v nemocnici. Přinese mi nové pyžamo značky Pink, abych na sobě nemusela mít tuhle nechutnou nemocniční košili, kterou na sobě nejspíš naposled měl nějaký inkontinentní stařík. Nebo někdo, kdo v ní umřel.

Odporné.

Simone mi taky přinese hromadu svých oblíbených brakových časopisů. Přinutí mě se posunout, aby se mohla posadit na okraj postele, vyfotíme se a ona to dá na internet. Všechno bude lepší, až dorazí. Takový měla na lidi vliv. Udělala by z téhle situace dobrodružství. Stáhlo se mi hrdlo a já si byla najednou jistá, že se rozbrečím. Tolik jsem chtěla, aby tu byla, že mě bolelo u srdce.

„Dojdu pro doktora," řekla sestra. „Spousta lidí bude ráda, že jsi zpět."

Pohnula jsem hlavou, abych přikývla, ale bolest se opět ozvala, tak jsem přestala. Když odešla z místnosti, zavřela jsem oči. Byla jsem ráda, že jsem zpět.

Jen bych ráda věděla, kde jsem byla.

* * *

„Ťuk, ťuk."

V noze jsem ucítila ostrou bolest. Rychle jsem otevřela oči. Chlap v laboratorním plášti stál u paty mé postele. Než jsem stihla cokoli říct, píchl mě do nártu velkou jehlou.

Co to sakra?

„Cítíš to?“ Natáhl se pro mé chodidlo a já ucukla. *Odprejskni, Dr. Mengele.*

On se zasmál. Byl to veselý sadista. „Zdá se, žes to cítila. Pamatuješ si na mě?“ Přišel blíž, takže stál u strany postele. Vlasy měl kudrnaté a trčely mu vzhůru jako chmýří z pampelišky. Vypadal trochu jako klaun nebo něčí potrhlý strýček Dwight, který pokaždé pronáší hloupé vtipy a bez recese nosí k štědrovečerní večeři takový ten svetr se sobem.

Slizoun, bacha na něj. Pomalu jsem zavrtěla hlavou. V životě jsem ho neviděla. Prostěradlo se pode mnou zmuchlalo, jak jsem se posunula k vzdálenému okraji postele.

„Už jsme se několikrát setkali. Jmenuji se Dr. Ruckman.“ Zíral na mě z výšky.

„Dobrej,“ řekla jsem. Můj hlas zněl, jako by patřil někomu jinému. „Kde je m-m-máma?“ Slova se mi chytala v krku, musela jsem je tlačit ven. Vyhodit. Nedokázala jsem pochopit, proč tu moje máma není. Většinou je problém se jí zbavit. Nikdy předtím jsem v nemocnici nebyla. Vlastně jednou ve druhé třídě. Spadla jsem z – *sakra. Nemůžu si teď vzpomenout, jak se tomu říká. Takový ten žebřík, co se na něj na hřišti leze. Nadlézačka ne. Podlézačka. Taky ne, ale něco podobného. Můžete se na tom houpat.* Měla jsem stehy, ale nikdy jsem v nemocnici *nezůstala.* Možná máma ani nevěděla, že tu jsem. Možná seděla doma, čekala na mě, a začínala si dělat starosti. Sevřel mě pocit viny. Nechtěla jsem, aby se strachovala.

„Tvoje máma si odskočila pro kafe. Byla tu celou noc, protože doufala, že se zase vzbudíš,“ řekl on.

Celou noc? Zavřela jsem oči jen na několik vteřin. Světlo do místnosti dopadalo pod jiným úhlem. Přetočila jsem se; venku byla tma, obloha začínala světlat na tmavě fialovomodrou, jako modřina. Východ slunce. Kam se sakra ztratil zbytek dne? Panikou se mi sevřel žaludek.

„Chtěla by ses zkusit něčeho napít?“ zeptal se doktor. Natáhl se pro plastový džbán na stole.

V puse se mi sbíhaly sliny. Nikdy jsem nic tolik nechtěla. I lidé závislí na drogách měli menší potřebu. Kvůli sklenici vody bych klidně probodla dobrovolníka Armády spásy, který o Vánocích rozlévá čaj. Přikývla jsem.

Doktor stiskl knoflík a postel se trochu nadzvedla. Napůl jsem ležela, i tak se mi zatočila hlava. Nastrčil mi brčko do pusy. Chtěla jsem mu říct, že to zvládnu sama, ale nebyla jsem si jistá, jestli to tak opravdu je. Usrkla jsem si vody a skoro se rozplakala, protože chutnala výborně. Pokusila jsem se loknout si znovu, ale doktor mi kelímek vzal.

„Abychom to nepřehnali. Počkáme minutku, dvě, jestli to žaludku sedne,“ řekl Dr. Ruckman. „Můžeš pro mě udělat něco jiného? Zvedneš pravou ruku?“

Zvedla jsem pravou ruku a otřela si ústa. Otřásla jsem se. Mé rty byly neuvěřitelně popraskané. Jako bych je ostrouhala na struhadle. *Bože, kdy jsem si je naposled namazala balzámem?*

„Kde je ta…“ Má mysl se snažila přijít na to správné slovo. „Zdravotnická pracovnice, co tu byla? Ta, hm, pečovatelka.“ To nebylo ono. „DiS.!“ vykřikla jsem, ale to jsem taky nemyslela.

„Zdravotní sestra?“ navrhl Dr. Ruckman.

„Zdravotní sestra,“ zopakovala jsem. Sestra. Jak jsem to slovo sakra zapomněla? Sestra. Bože, ani to není těžké slovo.

„Tish dělá noční směny. Vrátí se ve tři. Ráda uslyší, že jsi víc při smyslech.“ Doktor si něco zapisoval do tabulky.

Olízla jsem si své odporné rty. Až přijde Tish, určitě mi najde nějaký balzám na rty. Vypadala jako někdo, kdo bude mít v kabelce náhradní lůj, žvýkačky, kapesník nebo brufen, kdyby vás bolela hlava. Chtělo se mi brečet, ale nebyla jsem si jistá, jestli proto, že

mě všechno bolelo, nebo proto, že jsem hrozně chtěla další lok vody, nebo proto, že jsem byla vyděšená, a nevěděla proč.

„Víš, co je za den?“ zeptal se Dr. Ruckman.

Otevřela jsem ústa, a pak je zavřela. Co bylo za den? Museli mi dát nějaký lék proti bolesti, který mi pletl hlavu. „Úterý?“ Z jeho výrazu jsem poznala, že jsem to neuhodla. „Středa?“ Uši mi zaplavilo bzučení, jako bych měla hlavu plnou rozzlobených včel. Chtěla jsem vstát z postele a utéct pryč, ale měla jsem podezření, že nohy by mě daleko nedonesly.

„Zhluboka se nadechni. Jsi v pořádku,“ řekl Dr. Ruckman. Poklepal mě po rameni, jako bych byla vylekaný irský setr, který div nepomočil koberec, protože někdo vypouštěl petardy.

Setřásla jsem jeho ruku. Zjevně jsem nebyla v pořádku. Ani jsem nevěděla, co je za den. Dveře zaskřípaly, a když jsem se podívala tím směrem, poznala jsem, že jsem na tom opravdu špatně. Byli tam mí rodiče.

Oba dva.

V jedné místnosti jsem je neviděla už léta. Nesnášeli se. Ani se nesnažili spolu vycházet „kvůli dítěti“. Teď stáli vedle sebe.

Máma vykulila oči, když viděla, že na posteli sedím.

„Maminko,“ řekla jsem a rozbrečela se. Už léta jsem jí neřekla „maminko“, ale vyklouzlo mi to. Byla jsem tak ráda, že ji vidím, jako by stále mohla všechno vylepšit tím, že mi dá pusu. Odstrčila Dr. Ruckmana a přitáhla mě k sobě. Nos mi zaplavila její známá vůně, parfém od Jo Malone s levandulí a ambrou, a já zabořila hlavu do jejího svetru a rozplakala se ještě víc.

„Pššt, zlato. Jsi v pořádku,“ mumlala mi do vlasů. Cítila jsem vlhké teplo jejího dechu a chtělo se mi vylézt z postele a schoulit se jí na klíně, jako když mi bylo šest a bála jsem se něčeho pod postelí. Jemně mi začala od svého svetru páčit prsty. „Musíš se

uklidnit, Jill. Být takhle rozčílená ti nedělá dobře." Držela mou pravou ruku ve svých.

„Ahoj, prcku," řekl táta. Stiskl mi chodidlo. Viděla jsem, jak v jednom kuse polykal, jako by měl sám začít brečet. Po jeho nové ženě a náhražkách nebylo ani stopy. Náhražky byli moji nevlastní bratři. Dokonce dvojčata. Moje nevlastní máma je zásadně oblékala stejně, jako by právě seskočili z billboardu s reklamou Ralpha Laurena. Když jsem s nimi musela být, schválně jsem se tvářila, že je nerozeznám. Převážně proto, že ji to dohánělo k šílenství.

Trhaně jsem se nadechla a snažila se vzpamatovat. Máma mi podala kapesník a já se vysmrkala. Táta jí přitáhl židli blíž k posteli a ona se vedle mě posadila, aniž by pustila mou ruku. On se postavil za ni. „Co se stalo?" zeptala jsem se.

„Měla jsi autonehodu," řekla máma. Třásl se jí spodní ret.

Čekala jsem, že na mě ta slova nějak zapůsobí, ale nestalo se nic, v mozku jsem stále měla prázdno.

„Pamatuješ si tu nehodu, Jill?" Dr. Ruckman měl v ruce připravené pero.

Všichni mě pozorně sledovali. „Myslím, že ano," zalhala jsem. Jak to, že si nevzpomínám? Tak vážná nehoda, že jsem skončila v nemocnici. V žádném případě jsem se nehodlala přiznat k té obří prázdnotě v místě, kde jsem mívala paměť. „Pamatuji si, jak skřípaly pneumatiky, a na zvuk tříštícího se skla," dodala jsem, protože to znělo dost obecně, aby to postihlo všechny případy.

Máma mi stiskla ruku. Tvářila se nepřesvědčivě klidně. Ta nehoda musela být opravdu ošklivá. Doufala jsem, že auto není na šrot. Táta nebyl s příspěvky na dítě úplně štědrý a máma si v práci moc nevydělala. Ten hloupý mercedes měla hrozně ráda, přestože už byl deset let starý.

„Co je poslední věcí, kterou si pamatuješ dobře?" Dr. Ruckman cvakal propiskou. Cvak cvak cvak cvak. Hlava mě z toho bolela ještě víc.

Snažila jsem se přijít na něco, co si dobře vybavuji. Pak mě to náhle napadlo. „Vzpomínám si, že jsem byla u Simone. Tara tam byla taky. Slavily jsme poslední představení. *Pomádu.* Simone hrála Sandy." Měla jsem to živě v paměti. Cítila jsem, jak mě zaplavuje úleva, když jsem si začala vybavovat vzpomínky. Dotek staré manšestrové pohovky v obývacím pokoji jejích rodičů. Simone, jak se svůdně svíjí na popraskaném koženkovém otomanu a z plných plic zpívá „Vážení, jsem Sandra Dee". Taru a sebe, jak se smějeme tak, že jsem si byla jistá, že se počůrám. „Prodaly se všechny lístky na všechna vystoupení. Všichni přišli." Vrhla jsem pohled na tátu. „Skoro všichni."

Táta uhnul pohledem. Představení jsme hráli čtyři dny za sebou a on nebyl schopný se dostavit ani na jedno. Náhražky byly nastydlé.

Simone, Tara a já jsme se povalovaly a rozebíraly výkony ostatních. Vynechala jsem tu část, kdy jsme si připily na své výkony trochou piva, které měl Simonin táta schované v ledničce v garáži. Byla jsem si skoro jistá, že jsem tam plánovala přespat. Pamatuji si, že jsem na sobě měla tepláky. Sevřel se mi žaludek, neřídila bych opilá. Ne, že bych nebyla schopná hloupostí, ale byla jsem si dost jistá, že něco tak hloupého bych neudělala.

„Jak dlouho jsem byla mimo?"

„Ta nehoda se stala před více než třemi dny, ve čtvrtek. Teď je neděle ráno," odpověděl Dr. Ruckman. „Postihla tě retrográdní amnézie. To znamená, že jsi zapomněla nejen tu nehodu, ale i některé události předtím, a i potom. To je u zranění hlavy dost běžné. Proto ti také dělá problémy najít vhodná slova. Tomu se říká afázie. Předpokládám, že obě tyto věci se postupem času zase zlepší. Vzpomínáš si na sanitku?"

„Ne," řekla jsem.

„A na let?"

Zamrkala jsem. Rozuměla jsem tomu, co říkal, ale bylo to skoro, jako by mluvil cizím jazykem. Asi mě letadlem převezli do větší nemocnice, možná do Detroitu. Měla jsem pocit, že si pamatuji nějaké létání, ale když jsem se na něj zaměřila, odskočilo z dosahu. Jako pavouk, který utíká do rohu. Zmizel.

„Nevadí, jestli si nevzpomínáš. Od chvíle, co tě přivezli, jsi byla střídavě mimo a vzhůru, tvoje skóre na Glasgowské stupnici, na které měříme dopad zranění hlavy, bylo dost nízké. Ale dařilo se ti dobře, probudila ses a dostala se z toho."

„Jaké je nejlepší skóre?" zeptala jsem se.

„Patnáct," odpověděl.

„A jaké mám já?"

„Řekl bych, že dnes jsi měla čtrnáct nebo patnáct." usmál se Dr. Ruckman.

Úlevně jsem se na něj usmála. Dokázala jsem to. Bylo děsivé si nevzpomínat, ale teď, když jsem byla vzhůru, jsem se musela začít soustředit na to, abych se uzdravila. Potřebovala jsem vědět, co ještě se mnou není v pořádku. „Mám něco s nohou," vyslovila jsem očividné, protože mi visela za pásku nad postelí.

Dr. Ruckman mi jemně poklepal koleno. „Zlomila sis levou stehenní kost. Když jsme tě přijali, provedli jsme zevní fixaci, abychom tě stabilizovali, ale teď, když je ti lépe, ti naplánujeme operaci a zavedeme hřeby."

„Aha." Srdce mi spadlo do žaludku. To nebylo dobré. Za několik týdnů jsem měla odjíždět. Operace a hřeby zněly vážně. Na tenhle výlet jsem se připravovala už celou věčnost. „Můžu i tak jet do Itálie?"

Rodiče se po sobě podívali. Místnost naplnilo husté mračno napětí. *Do prdele.* Měla jsem pocit, jako bych měla místo srdce v hrudi uvězněného kolibříka. Museli mě nechat jet.

„Můžu tam jít k doktorovi," řekla jsem. „A budu dělat všechna potřebná cvičení. Nebo můžu použít vozík," navrhla jsem, i když jsem věděla, že na vozíku by mě škola nikdy na výlet nepustila.

„Zlato," řekla máma.

„Udělám cokoliv," prosila jsem. „Neříkejte hned ne, možná mi za den, dva, bude lépe, a můžeme se rozhodnout pak."

„Je po výletě," řekl táta.

„Ale… to není fér," řekla jsem. „Nemůžete se rozhodnout teď. Ještě jsem ani nepodstoupila tu operaci. Možná budu v…"

„Ne," přerušil mě táta. „Chci říct, že jsi už jela. Ta autonehoda se stala v Itálii."

Měla jsem pocit, jako by mi někdo z plic vysál všechen vzduch. Byla jsem v Itálii a nevzpomínala si vůbec na nic. Jedna věc byla nepamatovat si některé věci, ale já jsem zapomněla celý pobyt. To nemohla být pravda.

„Zlato?" Máma mě poplácala po ruce. Na čele a zádech mi vyskočil studený pot.

„Je toho na Jill hodně. Možná bychom jí měli dát trochu času," navrhl Dr. Ruckman.

„Ne, chci to vědět," řekla jsem. Pípání mého monitoru zrychlilo.

„Nerozrušuj se," řekla máma.

Spadla mi čelist. Dělala si legraci?

Dr. Ruckman zvedl injekci a vstříkl cosi do hadičky, která mi vedla do paže.

„Hej," zaprotestovala jsem.

„Chvíli si odpočiň a pak si ještě promluvíme." Dr. Ruckman mě poplácal po paži.

Chtěla jsem ho odstrčit a říct mu, ať si ten blahosklonný tón nechá pro sebe, ale hlava se mi začala plnit velkými bublinami

jako lávová lampa a cítila jsem, jak mi chladný lék proudí žilami po těle. Skoro jsem mohla sledovat, kudy teče. Zabořila jsem se zpět do polštářů.

Máma mi stiskla ruku. „Budeš v pořádku, Jill."

„Přesně tak," dodal táta. „Budeš v naprostém pořádku."

Usmáli se, ale já měla pocit, že se snaží spíš přesvědčit sami sebe než mě.

KAPITOLA DRUHÁ

Když jsem otevřela oči, všimla jsem si, že světlo do pokoje opět dopadá pod jiným úhlem. Další ztracený čas. Druhou skutečností, které jsem si všimla, bylo že hlava mě stále bolela, jako bych kolem ní měla utažený svěrák. Světlou stránkou bylo, že se mi přemýšlelo trochu lépe. Tam, kde bych měla mít paměť, sice stále zela velká díra, ale už jsem neměla pocit, že mám myšlenky obestřené hustou mlhou.

Máma seděla vedle mé postele a pracovala na jedné ze svých vyšívacích sad. Vyšívala už od doby, kdy jsem byla malá. Začínala se sadami z Hobby Lobby, ale pak přesedlala na ručně malovaná anglická plátna, která vyšívala hedvábnou nití a zdobila malými skleněnými korálky. Zvláštní na tom bylo, že jakmile s nimi byla hotová, buď je někomu darovala, nebo je dala stranou pro Armádu spásy. Dokončené výšivky se jí nelíbily. Celé se mi to zdálo zbytečné.

„Ahoj," zaskřehotala jsem.

Máma prudce zvedla hlavu. Postavila se a přešla k posteli. „Jak ti je?"

„Mám žízeň."

Máma vzala ze stolu žlutý plastový džbán a nalila mi plný kelímek vody. Pak mi do úst vložila brčko. Odhrnula mi vlasy z obličeje.

„Kde je táta?"

„Lydia ho potřebovala doma."

Na vteřinku jsem nechápala, o kom mluví. Většinou o tátově nové ženě mluvila jako o „té ženské", a já jí pokud možno neříkala nijak. V nenávisti vůči tátově nové rodině jsme byly poměrně zajedno.

Musela si všimnout mého výrazu. „Musel jít. Poslední dvě noci strávil tady v nemocnici."

Zaryla jsem prsty do přikrývky. Nehty jsem měla dlouhé. Takové už dlouho nebyly. Pořád se na nich držely zbytky laku. Růžového. „Vážně jsem byla v Itálii?"

„Mmm hmm. Tam se ti stala ta nehoda. Blízko malého městečka v Toskánsku."

„Jak jsem se dostala sem?"

„Táta tě nechal letadlem převézt hned, jak se nemocnici ve Florencii povedlo tě stabilizovat."

„Tam mě nemohli léčit?"

Máma obrátila oči v sloup a já si dokázala představit, jak to probíhalo. Jak táta ztropil povyk, protože trval na tom, aby se mi dostalo nejlepší péče. To byl celý on. Vždycky musel mít to nejlepší. Hodinky Rolex, automobil značky Audi a dům ve West Endu. Ale skoro důležitější pro něj bylo, aby všichni *věděli*, že má to nejlepší.

„Vyžádal si soukromý letecký převoz." Máminy ruce se sevřely kolem kovového rámu mé postele. „To letadlo patřilo jednomu z jeho přátel a pak si najal jeden z těch mobilních zdravotních týmů, aby tě doprovodil zpátky."

Mé myšlenky se hnaly o závod. Pak jsem si něco uvědomila.

„Ale jestli jsem byla v Itálii a to poslední, co si pamatuji, je závěrečné představení, tak to znamená, že mi chybí týdny. Nejméně měsíc." Z představy, že všechen ten čas je pryč, jsem měla pocit, jako bych se vrhla z letadla bez padáku.

„Můj nejlepší odhad je, že ti schází asi šest týdnů." Máma se zhluboka nadechla. „Doktor tvrdí, že to vzhledem k tvým zraněním není nečekané."

Šest týdnů. Přišlo mi to jako neskutečně dlouho. „Co bude teď?"

„No, kromě zranění hlavy a nohy sis zlomila pár žeber a poškodila měkké tkáně krku a zad. Připravili pro tebe nějakou

fyzioterapii, aby ses s tím mohla vypořádat, ale podle doktora Ruckmana se zranění měkkých tkání většinou zahojí sama."

„Jak dlouho tu musím být?" Chtěla jsem jít domů.

„Nejdřív budeš muset na operaci nohy a pak tě přesunou do rehabilitační nemocnice. Tam budeš několik týdnů."

„Nemůžu být pryč tak dlouho. Mám…" Zase postrádám to správné slovo. Bylo tam, a pak, než jsem ho vyslovila, zmizelo. Jako by můj mozek byl celý děravý a vzpomínky a slova z něj náhle vypadávaly, mizely. „Mám, však víš, to s učiteli a tak."

Máma svraštila čelo. „Školu?"

Přikývla jsem. Jak jsem sakra to slovo zapomněla?

„Se školou si nedělej starosti. Učitelé to pochopí. Jsem si jistá, že na něco přijdeme."

„Stavila se tu Simone?" Chtěla jsem si promluvit se svou nejlepší kamarádkou. Mohla jsem se jí zeptat na věci, na které jsem se nemohla zeptat rodičů. S mámou jsme si byly blízké, ale i tak jsou věci, které jsem jí neříkala. Simone mi poví, co se dělo. Z Itálie jsem jí určitě psala každý den. Všechno mi vysvětlí. Udělá z téhle situace legraci, aby to nebylo tak strašidelné. Jednou z věcí, která byla na Simone úžasná a někdy i trochu otravná, bylo, že si za každých okolností věděla rady. Nikdy neztrácela čas dumáním nad tím, co dělala.

Máma se ke mně otočila zády a dolila mi kelímek vodou. „Nemocnice povoluje jen rodinné návštěvy."

„Promluvíš s nimi? Řekni jim, že Simone patří do rodiny."

„Mají tu určitá pravidla."

„Ale já znám Simone líp než některé své sestř…"

Máma upustila kelímek. Skákal po zemi a rozstřikoval vodu po celé podlaze. „Sakra!" Máminy oči těkaly po pokoji a hledaly něco na utření. Nakonec popadla ze židle svůj šál. Klekla si a začala utírat podlahu. Vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat. Pak se postavila a popadla džbán.

„Poprosím sestru, aby ho dolila."

„To je v pohodě," řekla jsem. Její chování mě znervózňovalo.

Znovu se posadila na židli a džbán si položila do klína. Líčení měla kolem očí rozmazané a její kůže vypadala v tlumeném světle nažloutle.

„Jsi tu od chvíle, co mě přivezli?" zeptala jsem se. Máma přikývla. „Možná bys taky měla jít domů. Dát si pauzu."

Máma se narovnala, jako by ji někdo přistihl, jak v práci tluče špačky. „Neblázni."

„Běž domů, mami. Prospi se. Sestra mi stejně za pár minut určitě dá zase něco na spaní. Ani nebudu vědět, že tu jsi."

Máma se zavrtěla. „Nechci, abys tu byla sama."

Zvedla jsem obočí. „Pokud nenastal náhlý nedostatek zdravotnického personálu, tak jsem si dost jistá, že sama nebudu. Nemocnice neschvalují zamykání pacientů přes noc a jejich ponechání napospas osudu."

„Jsi si jistá?"

„Prostě přijď zas ráno."

Máma se znovu zavrtěla. Viděla jsem na ní, že by ráda šla. V podstatě se musela přemáhat, aby nevyrazila ke dveřím. „Jestli ti to nebude vadit, horká sprcha by mi bodla."

„Jen běž," řekla jsem.

Máma se postavila a zastrčila vyšívání do kabelky. „Když budeš chtít, abych se vrátila, i kdyby to bylo uprostřed noci, popros sestru, ať mi zavolá."

Obrátila jsem oči v sloup, jako by plácala nesmysly, přestože teď, když už si oblékala kabát, jsem nechtěla, aby odešla. „Myslím, že do rána přežiju." Doufala jsem, že zním přesvědčivěji, než si připadám.

Máma se ke mně naklonila a dala mi pusu na čelo. „Jsem ráda, že jsi vzhůru."

„Já taky." Hrdlo jsem měla stažené, jako bych se měla rozbrečet. „Hele, víš, kde mám…" Objevila se další díra a slovo spolkla. Když jsem zavřela oči, dokázala jsem si ho představit. Rozsvícený displej, ten štěbetavý zvuk, když mi přišla esemeska. Přiložila jsem si malíček k puse a palec k uchu. „To na volání."

„Mobil?"

Přikývla jsem a v duchu si slovo poznamenala. *Mobil.*

„Promiň, zlato, při té nehodě se rozbil."

„Mohla bys mi koupit jiný?"

Máma sevřela ústa. „Mobil teď není naší největší prioritou," řekla.

„Jen bych ráda napsala pár lidem," řekla jsem. Modlila jsem se, aby se z toho nevyklubalo kázání o tom, jak si nedokážu ohlídat věci, že si hezké věci možná ani nezasloužím, a o tom, jak jsou všichni závislí na technologiích.

Máma si pevně utáhla pásek na kabátu. „Nejdřív se soustřeď na to, aby ses uzdravila." Sklonila se, políbila mě na čelo a pak vyklouzla ze dveří.

Hned jak zmizela, jsem musela pevně zavřít pusu, abych ji nezavolala zpátky. Kromě pípání a cvakání kapačky po mém boku bylo úplné ticho. Věděla jsem, že je to hloupé, ale byla jsem si najednou jistá, že za dveřmi pokoje nic není. Že kdybych byla schopná vstát a dostat se k nim, místo chodby bych našla jen prázdno.

Polkla jsem. Zaplavila mě panika a bylo mi jasné, že nad ní musím zvítězit. Loni v létě, když byla máma na návštěvě u své sestry, ke mně přišla Simone. Dívaly jsme se na několik hororů a dost jsme se tím vyděsily. Když pak mýval rozsvítil světlo na verandě, začaly jsme křičet tak, jako by na dveře bušil chlápek s motorovou pilou. Bály jsme se kvůli hlouposti, a teď to bylo to samé. Byla jsem v naprostém bezpečí.

Stejně jsem nechala rozsvíceno.

KAPITOLA TŘETÍ

Co vůbec je v tom zatraceném želé? Šťouchla jsem do něj lžící a ono se roztřáslo jako hromádka celulitidy s třešňovou příchutí. Nemocnice se moc nesnažila podpořit pacienty v tom, aby snědli všechno, co mají na talíři. A to je co říct, protože já měla hrozný hlad. Den před operací mi nedovolili žádnou pevnou stravu a po ní jsem směla jen čiré tekutiny. Dnešek měl být prvním dnem, kdy jsem mohla zase normálně jíst, a zatím se moc nepředvedli. Tish, má oblíbená sestra, mi slíbila, že mi na začátku své směny do pokoje vpašuje mátový koktejl s kousky čokolády. Kdybych ji neměla, zbláznila bych se. Byla jediným člověkem, který se ke mně choval jakžtakž normálně. Všichni ostatní byli buď přehnaně povzbudiví, nebo se chovali, jako bych byla součástí vybavení pokoje.

Dveře se otevřely a dovnitř vešla denní sestra Lisa. Byla jsem si dost jistá, že mě měla radši, když jsem byla v bezvědomí. Všemožně jsem se snažila, aby mě měla ráda, ale ona na mě skoro ani nemluvila. Přešla ke mně, zkontrolovala mi kapačku a vyměnila infuzní vak plynulým nacvičeným pohybem.

„Nepříjemný déšť, co?" řekla jsem.

Vrhla pohled k oknu, jako by si teprve teď všimla, jak to venku vypadá. Kdo ví, třeba bydlela ve skříni tady na oddělení. Vydala nezávazný zvuk, který jsem pochopila jako: *Á ano, prší. Teď, když jsme si popovídaly o počasí, pojďme zavést řeč na filmy nebo geopolitickou situaci ve světě.*

„Nějaké zprávy ohledně té televize?" zeptala jsem se. V nemocničním pokoji žádná nebyla, museli jste si ji za poplatek objednat. Zoufale jsem toužila po nějakých hloupých programech, abych se zabavila.

Sestra ztuhla. No super, teď jsem ji urazila. Nejspíš měla pocit, že má dost práce se zachraňováním lidských životů na to, aby mi sháněla zábavu.

„Vím, že to není vaše vina, tyhle věci určitě trvají dlouho." Odfrkla jsem si, jako bychom v tom byly společně, musely se vypořádat s pomalou nemocniční byrokracií, a jako bych nezapomněla to slovo, které jsem chtěla použít.

„Na tu televizi by ses měla zeptat své matky," řekla Lisa. Odešla bez dalšího slova. Zase jsem ve své snaze zalíbit se jí selhala.

Položila jsem se zpátky na polštáře. Nudila jsem se. Víc než to. Máma mi přinesla pár knížek a hromádku časopisů, ale ze čtení, i krátkého, mě příšerně bolela hlava. Když jsem se navzdory bolesti snažila dál číst, udělalo se mi i nevolno. A mobil jsem pořád ještě neměla. Máma říkala, že budu mít čas si se všemi promluvit, až mě převezou do rehabilitační nemocnice. Do té doby bude všechny informovat sama. Nechtěla, abych se unavila. Včera jsme se o tom dohadovaly a ona vyhrávala oblíbenou průpovídkou všech rodičů: *„Protože jsem tvoje matka, proto."*

Byla jsem na své kamarády trochu naštvaná. Možná tu byla určitá pravidla ohledně návštěv, ale přišlo mi, že by se měli aspoň pokusit. Vplížit se sem, pokud by to bylo nutné. Já bych to kvůli Simone udělala. Vzhledem k tomu, že se jednou vloupala do školy malým oknem na záchodě jen proto, aby si ze skříňky mohla vytáhnout boty, které si ten víkend prostě *musela* vzít, mi přišlo, že by se klidně mohla proplížit kolem sestry a navštívit mě. Simone a Tara by mohly vymyslet nějaký plán a uskutečnit ho.

Pod sádrou mě svědila noha. Chtěla jsem do ní zabořit prsty a poškrábat se, ale ani to jsem neměla dovolené. Seznam věcí, které jsem nesměla, byl dlouhý. Věděla jsem, že bych měla být ráda, že jsem víceméně v pořádku, ale litovala jsem se. Od chvíle, co jsem se probrala, mě táta navštívil jen jednou. Poslal mi květiny. Byly divné, fialové a oranžové, hodily by se spíš do sci-fi

filmu než do vázy. Vsadila bych se, že byly drahé. Od něj člověk nemohl dostat něco tak obyčejného, jako jsou růže. Taky bych se vsadila, že je pro mě objednal jeho asistent.

„Ahoj!“ dovnitř vrazily dvě pečovatelky a vytrhly mě z pochmurné nálady. Nemluvily dvakrát skvělou angličtinou, ale byly moc milé. Zdály se neskutečně drobné, příliš malé na to, aby mohly být dospělými ženami. Ale jejich velikost klamala. Byly neuvěřitelně silné, jako svalnatí skřítci. Možná že má zdravotnictví lepší výhody než továrna na čokoládu. Jedna z pečovatelek mi doplnila džbán s vodou a druhá začala pobíhat po pokoji.

„My vymění vám povlečení,“ prohlásila pečovatelka. Přitáhla k mé posteli vozík a na jedné straně spustila bočnici. Pokynula mi, abych se posunula na kraj. „Tak, položite dobrou noha na zem, pak se na mě opřít. Já vás přehodit. Noha v sádře nechejte na posteli.“ Žaludek se mi nervózně stáhl. Pokud pohnu nohou, bude to hodně bolet.

„Nejsem si jistá…,“ dostala jsem ze sebe, než mě jedním pohybem přemístila na vozík. Zacvakla bočnici, nadzvedla opěrku nohou, aby byla v rovině se sedadlem, a posunula mi na ni nohu v sádře. Infuzní vak připnula k tyčce na vozíku. Kdyby chtěla, nejspíš by mě bez mrknutí oka klidně mohla zvednout nad hlavu.

Otřela si ruce a její lesklé černé vlasy se rozhoupaly ze strany na stranu. „Tak. Hotovo. Počkejte dvě minuta, zas vás vrátíme.“ Pečovatelky hladce stáhly z postele povlečení, jako když kouzelník strhne ubrus. Štěbetaly mezi sebou v tagalštině. V tu chvíli mě to napadlo. Kousek jsem s vozíkem popojela. Vykoukla jsem z otevřených dveří. Na konci chodby byla čekárna, jistě plná nepohodlného nábytku a starých časopisů. Viděla jsem tam prodejní automat, ve kterém byly dobroty bez želé. Slyšela jsem televizi. Pak jsem si všimla, jak visí na zdi telefon s obří cedulí POUZE NA MÍSTNÍ HOVORY. Ten jsem potřebovala. Zavolám Simone. Když se neozvala ona, kontaktuji ji já.